

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.387 van 2 juli 2015
in de zaak A. 216.027/XIV-36.470**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Eugène Smitsstraat 28-30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 2 juni 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 144.384 van 28 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 5 juni 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Zoals verzoeker zelf aangeeft, zijn de artikelen 4, § 3, a), en 10, § 1, d), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen vanderde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, omgezet in de Belgische wetgeving. Verzoeker kan zich er dan ook niet rechtstreeks op beroepen. Verzoeker kan zich in een administratief cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig beroepen op een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verder tracht verzoeker aan te tonen dat de dreiging van bloedwraak die hem ertoe heeft aangezet om zijn land van herkomst te ontvluchten wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/3, § 4, d), van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) valt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest op gemotiveerde wijze dat de wraakdreiging in verzoekers geval niet in overeenstemming te brengen is met de traditionele bloedwraaklogica en dus geen verband houdt met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling in de feiten opnieuw te doen. Het eerste middel is ook die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In de mate dat verzoeker een schending van de eenheid van rechtspraak aanvoert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld. Bovendien kent het Belgische recht geen precedentenwerking. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel opnieuw de schending aanvoert van artikel 4, § 3, b), van de richtlijn 2004/83/EG, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het attest van ‘The PeaceReconciliationMissionaries of Albania’ in zijn beoordeling betrokken, maar besluit dat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk kunnen worden gekocht in Albanië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er tevens op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen en dat de

asielinstanties geenszins verplicht waren die vereniging te contacteren teneinde de bewijswaarde van het attest na te gaan. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van een neergelegd stuk behoort bovendien tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op gemotiveerde wijze vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst geen bescherming kan krijgen tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt tot die conclusie op basis van verzoekers eigen verklaringen, met name dat hij in Albanië nooit klacht heeft neergelegd naar aanleiding van de wraakdreiging en dat diegenen die hem bedreigden door de autoriteiten werden gearresteerd en opgesloten, en op basis van de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten voldoende bescherming bieden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt met die vaststellingen van hem geen negatief bewijs verwacht. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

4. De vaststelling in het bestreden arrest dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij reeds een vervolging of ernstige schade heeft ondergaan, betreft een feitelijke vaststelling. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, houdt die vaststelling niet in dat de bewijslast niet zou worden omgekeerd zoals voorgeschreven in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Die omkering van de bewijslast slaat immers enkel op het aannemelijk maken dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, hetgeen net de strekking uitmaakt van het bestreden arrest. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee juli tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams